

HENRIK NEERGAARD

SALATSPISERENS HEMMELIGHED

Andre bøger af Henrik Neergaard på Forlaget Books on Demand:

Den digitale litteraturs velsignelser

Dovne Kenneth. Roman

Dalredage. Dieselhaiku

Natvilje. Roman

På kontoret for glemte sager. Noveller

Vera og Bjarnes heftige forår. Roman

Jagten på en far. Roman

Flyvehavre. Digte, kortprosa og noveller

Flyvehavre 2, Digte, kortprosa og noveller

Indholdsfortegnelse

Morgenmad
Den sædvanlige gade
Noget går i svang
To slags blondiner
Den Gyldne Svane
Man skal passe sit arbejde, skal man
Et nyt kapitel
Hende den nye kantinedame
Der var alting vildere
Filosofferne er så triste
Kontoristens eftermiddag
En forstyrrende erindring
Gadevandring
På værtshuset
På biblioteket
På den lokale avis
Onsdagsgryde i midtbyen
Salatpiserens mareridt
Hjem til Ane Sophie
En smule natmad
På salatjagt

Morgenmad

Robert nød det smukke morgenvejr. De foregående dage havde det regnet. Det gjorde det ikke nu. Solen var kommet frem og skinnede ned på dens verden fra en klar. Blå himmel, der kun var smukt dekoreret med enkelte små hvide skyer, der så ganske og aldeles uskyldige ud.

Robert var nu nået frem til den lille café, hvor han plejede at spise sin morgenmad hver dag. Undtagen i weekenden. Selv betragtede han sig som en udpræget morgenmand, der ikke brød sig om at blive liggende i sengen efter klokken syv. Men hans kone foretrak at sove længe, og agtede i hvert fald ikke at afbryde sin skønhedssøvn i utide for at stå op og lave morgenmad til ham. Og Robert havde det nu engang sådan, at maden smagte ham væsentligt bedre, når der var nogle andre, der havde tilberedt den, så han fik den serveret i en helt spiseklar udgave. Sådan havde han altid haft det, og denne indstilling til tilværelsen var ikke blevet mindre, nu da han nærmede sig de 55.

Nu var han nået helt hen til cafeen og trådte inden for i det lille hyggelige lokale. Nogle ville måske synes, det var lige lovligt mørkt og dunkelt, især når man kom ind ude fra det klare morgensolskin ude på gaden. Men for Robert var det meget tilpas, og da især på denne tid af dagen.

Han kendte både værtsparret og de tre servitricer gennem længere tid. Værten og hans kone var gode til at holde på servitricerne, når de først havde fundet nogle, som både de selv og gæsterne var rigtig godt tilfredse med.

Robert stillede sig op ved disken og ventede. Der var Julia, der stod bag disken lige nu. Hun var nok i virkeligheden hans favorit der på stedet, men det lod han sig nu ikke mærke med. Det var det ikke tidspunktet til nu. Hun smilede lige så stort og charmerende som hun plejede, og han bestilte ubekymret det samme som han plejede. Kaffe, juice, blødkogt æg, 4 halve rundstykker, et med ost, et med syltetøj og to med rullepølse. Samt en morgenbitter og et stykke wienerbrød til at slutte af med.

Hun var som sædvanlig hurtig og effektiv til at ekspedere ham med det, han ønskede, efter at han havde sat sig til rette ved det sædvanlige bord i hjørnet, hvor han havde overblik over hele cafeen, så han kunne underholde sig med at nyde synet af alle de små pudsige optrin, der ofte udspillede sig mellem de mere eller mindre halvsøvnige morgenmadsgæster, mens han tog sig god tid til at nyde sin morgenkaffe og sin morgenmad og sin morgenavis. Og hvor han kunne sidde lidt afsides i fred og ro og tage sin lille æske med det der grønne noget frem og nippe lidt til indholdet på en diskret måde og uden at påkalde sig opmærksomhed.

Han var nået til det tredje halve rundstykke, da noget påkaldte sig hans opmærksomhed. En høj, klingende latter. Det lød fuldstændig som Julia, når hun var i sit allermest sprudlende humør. Men der var også noget, der lød som en mands latter. Og en ung mands stemme. Øjeblikkeligt løftede han blikket fra avisen. Det kunne da umuligt være det, han troede det var. Jo, det var det. Ham studenten fra lageret. Ham den irriterende opkomling, der troede han var noget, og som var så optaget af sig selv og sine egne indbildte fortræffeligheder, så han fuldstændig ignorerede de ældre og mere erfarne medarbejders naturlige overlegenhed og større viden.

Var han nu også her? Ja, det var han åbenbart. Han trængte sig da også på alle vegne. Og nu havde han også invaderet hans morgenmadssted. Og ikke nok med det. Han stod og flirtede skamløst og uhæmmet med den flotteste og mest charmerende af servitricerne. Så voldsomt og så åbenlyst, så det kun kunne betegnes som dybt pinligt, og vel nærmest som noget, der kunne have været brugt som optakt til en erotisk film. Det var i hvert fald ikke meget galt, tænkte han.

Det var jo ikke, fordi de ligefrem stod og gramsede på hinanden, ikke med hænderne i hvert fald, men man kunne næsten ikke undgå at forestille sig en fortsættelse i den retning. Det var dog for galt! At de dog ikke skammede sig! Havde de unge mennesker i dag da slet ingen hæmninger! Det var utroligt, at cafeens ejer tillod sine ansatte at opføre sig på den måde uden at gribe ind. Og tænk at Julia kørte med på ham studentens utrolig grove og direkte flirt. Det havde han ikke troet om hende.

Det virkede nærmest, som om de to kendte hinanden i forvejen. Der var noget indforstået over deres tonefald, og den flirtende og smådrillende måde, som de lo og grinede og talte til hinanden på.

Det var dog det værste, han længe havde været udsat for af den slags.

Resten af morgenmaden smagte ham næsten slet ikke. Kun fordi cafeen lavede det så godt, som de nu engang gjorde, gled det ned alligevel.

Men hvad var nu det? Ham den der lømmel af en student havde nu sat sig hen ved et bord et stykke væk sammen med en kammerat, der tilsyneladende også var rigtig gode venner med Julia. Og som hun også villigt flirtede løs med.

Den skamløse tøjte. Det havde han virkelig ikke ventet fra hendes side.

Ham der studenten og hans kammerat var nu i gang med en længere samtale, efter at Julia omsider havde forladt dem for at passe sine pligter og sit arbejde andre steder i cafeen. Det kunne godt virke, som om det var hende, de talte om, eller i hvert noget i samme retning. Men de sad så langt væk, at han kun en gang imellem kunne opfange et par enkelte ord af deres samtale. Var det hende, de sad og diskuterede? Det var irriterende, at han ikke kunne høre det hele. Det kunne være meget interessant at høre, hvordan de talte om hende. De enkelte brudstykker, han kunne opfange gav ham slet ikke noget svar på noget af det, han spekulerede på, og gjorde ham kun endnu mere frustreret, fordi det pirrede hans nysgerrighed.

Han så pludselig, at dem, der havde siddet ved bordet ved siden af studenten og hans kammerat, havde rejst sig og var gået. Nu havde han chancen, tænkte han. Febrilsk samlede han sine ting sammen, anbragte dem på bakken, men kom selvfølgelig til at tabe det tomme æggebæger på gulvet. Han fik det dog samlet op og skulle lige til at rejse sig op for at erobre det ledige bord, da han så, at der var nogle andre, der var kommet ham i forkøbet. Det var tre unge håndværkere, der satte sig ved bordet ved siden af studenten. Alle de andre borde i nærheden var optaget. Det var dog irriteret.

Skuffet og resigneret måtte han blive siddende ved det bord, han sad ved. Hvad var det dog for et sted, hans gode, gamle morgenmadscafé havde udviklet sig til? Hvad var det dog for en verden, man efterhånden levede i, tænkte han bittert, inden han lænede sig tilbage i stolen og konstaterede, at kaffekanden minsandten også var tom, nu hvor han virkelig trængte til noget at styrke sig på. Med

brysk stemme tilkaldte han en servitrice og forlagte en ny kande kaffe og en dobbelt morgenbitter. Og så var det ikke engang Julia, der kom, men værtens kone, en mager, stramtandet og mere end midaldrende gimpe, der var den eneste af personalet på cafeen. Som han havde det svært med. Var verden da ved at gå helt af lave efterhånden?

Den sædvanlige gade

Det var ikke, fordi han nød hverken kaffen eller den ekstra morgenbitter. Han skulle bare have noget at styrke sig på. Han forsøgte at koncentrere sig om avisen, men uden at have det store held med det. Han havde allerede læst alle de interessante artikler. Det syntes han i hvert fald nu. Så snart han havde skyllet morgenbitteren og et par kopper kaffe ned, betalte han og gik.

Hans ellers så hyggelige café og morgenmadssted var pludselig ikke så hyggeligt som det plejede at være, syntes han. Nu måtte han se at komme videre. Ud fra cafeen og hen ad gaden. Gå hurtigt og målbevidst gennem en række smågader, indtil han nåede Runddelen, som den altid blev kaldt i folkemunde, selv om den var lige så firkantet som Frederiksberg Runddel. Han skråede over pladsen og drejede til venstre ned ad den sædvanlige gade. Det kaldte han den altid i sit stille sind. Den sædvanlige gade. Der var jo ingen grund til at kalde den ved dens officielle gadenavn – eller knytte det navn til den, når man tænkte på den – for det kunne nemt give mange mennesker – inklusive ham selv – nogle ubehagelige associationer. Det var ikke et navn, som pæne borgere brød sig om at nævne i pænt selskab – i hvert fald ikke som andet end en skamplet på byen. Det var han udmærket godt klar over.

Men han følte alligevel en slags pligt til at lægge vejen forbi hver morgen. Bare for lige at se, hvordan det stod til. For at tjekke, om det var blevet værre siden sidst, det vil sige dagen før. Og nu var det ovenikøbet onsdag. Han var nødt til at tjekke, hvor slemt umoralen hærgede. Om de frække

butikker, der solgte porno og alt muligt andet af den slags, havde fået nye vinduesudstillinger, der var endnu mere forargelige og provokerende end de plejede at være. Og om de frække damer, der stod rundt omkring på fortovene, var blevet endnu mere sparsomt, vulgært og usømmeligt påklædt.

Det var jo især i sommerhalvåret at den slags godt kunne løbe løbsk og gå fuldstændig grassat på måder, som man næsten ikke havde haft fantasi til at forestille sig på forhånd. Det var han godt klar over. Derfor var det også nødvendigt, at der var nogen, der dog i det mindste holdt et vågent øje med, hvordan det udviklede sig, når der for eksempel kom en lang periode med rigtig godt vejr eller ligefrem en ugelang hedebylge. Og det var ikke nogen helt let opgave, for der var sandelig nok at holde øje med på et sted som dette.

Han var også nødt til lige at se, hvordan det stod til uden for bordellet nede i den anden ende af den sædvanlige gade. Der stod nemlig tit et par stykker af luderne og røg uden for bordellet. Det var noget, der virkelig kunne forarge ham. De stod fuldstændig skamløst og røg deres osende cigaretter ude på fortovet, så de forbipasserende sagesløse fodgængere risikerede at blive udsat for passiv rygning, når de gik forbi. Eller endnu mere, hvis de standsede op, naturligvis. Det var dog for galt! Det måtte da også være sådan noget, der kunne give bordellet et dårligt ry. Det var da underligt, at dem, der drev bordellet, ikke tænkte på det. Hvis bystyret først opdagede denne uhæmmede tobaksrygning på åben gade dag efter dag, kunne man nemt risikere, at de ligefrem fandt på at lukke bordellet. Der var jo efterhånden kommet en meget skærpet opmærksomhed omkring alt det der med rygning. Selv havde han havde lagt cigaretterne på hylden for næsten 6

år siden, lige inden brylluppet med hende, han var gift med nu. Det havde simpelthen været et krav fra hendes side.

Det varierede dog lidt fra dag til dag, hvor slemt det stod til med gaderygerne uden for bordellet. Nogle gange stod der kun to eller tre, andre gange kunne der godt være en otte-ni stykker, og så var det selvfølgelig endnu værre, når man skulle forbi dem. Og især, når man var nødt til at standse op for at få et overblik over, hvem af dem, det var, der ude at ryge i dag. Det fortalte vel faktisk også lidt om, hvor travlt de havde.

Det var dem, der ikke havde nogle kunder, der gik udenfor for at tage en lille pause og en cigaret. Det var selvfølgelig også logisk nok. Men han havde lagt mærke til, at der særligt var et par stykker af dem, der næsten altid stod udenfor og røg, når han kom forbi. Så de var nok ikke særligt efterspurgt, i hvert fald ikke så meget som de andre, der næsten aldrig havde tid til at gå udenfor og ryge.

I dag var det nu ikke så slemt endda. Der stod kun tre af dem udenfor bordellet og røg. Det kunnet have været værre, det måtte han erkende. Men derfor var det jo alligevel galt nok, som det var. Ligesom med så meget andet i det moderne samfund. Men nogen var jo nødt til at holde øje med tingenes tilstand og følge lidt med i, hvor galt det udviklede sig.

Nu var han nået til enden af den sædvanlige gade. Han drog et dybt suk og drejede tilbage til sin egentlige hovedrute. For det var jo unægtelig noget af en omvej at skulle gå turen gennem den sædvanlige gade hver morgen. Det var han godt klar over. Men det var jo ikke for sin fornøjelses skyld, at han havde pålagt sig selv denne daglige opgave. Det var han alt for meget pligtmenneske til.